

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. H.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem, se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova tř. 193/26, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 4. 2014, č. j. 10 A 132/2013 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2013, č. j. KRPC-87416-7/ČJ-2013-0200DP (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územního odboru Jindřichův Hradec, Dopravního inspektorátu Jindřichův Hradec ze dne 23. 7. 2013, č. j. KRPC-87416-5/ČJ-2013-020306, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1, písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého žalobce dopustil tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). V odůvodnění žalovaný popsal, že žalobce dne 18. 2. 2011 v době kolem 08:17 hodin řídil v obci Jindřichův Hradec po ulici Kostelní vozidlo tovární značky Škoda Octavia, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena bloková pokuta výši 100 Kč (vystaven blok na pokutu série UQ/2008, číslo Q 7364703, neboť žalobce s pokutou souhlasil a na místě ji uhradil). Dne 1. 7. 2013 žalobce podal podnět

k obnově řízení z důvodu, že se způsobem vyřízení přestupku nesouhlasí. Správní orgán prvního stupně při rozhodování o obnově nepřisvědčil argumentaci žalobce o popisu skutku, ale vyšel z příslušných podkladů a zabýval se možnostmi povolení obnovy z moci úřední. K běhu lhůty podle ustanovení § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný uvedl, že ta skutečně počala běžet již dne 18. 2. 2011, neboť žalobce byl téhož dne seznámen s obsahem rozhodnutí vydaného formou pokutového bloku. Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče nelze považovat za nové skutečnosti, neboť veškeré okolnosti týkající se udělení blokové pokuty žalobce znal již dne 18. 2. 2011, přičemž žádné další dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, zjištěny nebyly. Odkaz žalobce na § 100 odst. 3 správního řádu je nemístný, neboť tam uvedená lhůta se týká rozhodnutí správního orgánu z moci úřední. Žalovaný se neztotožnil s námitkami žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán pouze uvedl, že z úřední povinnosti zkoumal, zda je dán některý z důvodů uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu a rovněž popsal, z jakých podkladů vycházel. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce ohledně rozpornosti a nejednoznačnosti pokutového bloku, protože zjistil, že obsahuje popis skutku odkazem na § 6/1a zákona o provozu na pozemních komunikacích, nikoli § 6/1 2b, jak tvrdí žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Kopie pokutového bloku předložená žalobcem je nadto nekvalitní a špatně čitelná, zvláště když pravá strana byla špatně okopírována. Správní orgán tedy vycházel z kopie běžné kvality, která obsahuje údaje potřebné k určení, komu, kdy a za jaký přestupek byla bloková pokuta uložena. Skutečnost, že na pokutovém bloku je zaznamenáno pouze paragrafové označení přestupku namísto slovního popisu porušení povinnosti, nezakládá jeho nezákonnost nebo nesrozumitelnost, neboť použité ustanovení je zcela jednoznačné. Je tudíž zjevné, jakou povinnost žalobce porušil, zvláště když blokové řízení je řízením zjednodušeným. Orgán prvního stupně postupoval správně, pokud odmítl žalobcem dodatečně předložené lékařské potvrzení, zvláště když náležitosti lékařského potvrzení jsou předepsané § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu a prováděcí vyhláškou, čemuž předložené potvrzení neodpovídá, a nelze proto souhlasit s tím, že forma vyhotovení tohoto dokladu je individuální. Při projednání přestupku bezpečně bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo bez použití bezpečnostních pásů a že nepředložil zákonem předepsané lékařské potvrzení. Toto jednání proto správní orgán prvního stupně správně kvalifikoval jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce s tímto původně souhlasil a stvrdil pokutový blok svým podpisem. Na těchto okolnostech nic nemění ani dodatečně žalobcem předložené lékařské doporučení, které nadto nesplňuje zákonné náležitosti. Odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyhodnotil žalovaný jako nesprávný, neboť ta řešila zcela jinou právní situaci. Obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je z povahy věci vyloučena (mimo zneužití identity), jak vyplývá z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 17. 10. 2013, v níž setrval na stanovisku, že nové skutečnosti se dozvěděl teprve na základě Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, vydaného dne 26. 4. 2013. Tvrdil, že v únoru 2011 měl poraněný hrudník, který znemožňoval použití bezpečnostního pásu, o čemž informoval i zakročujícího policistu, avšak nebyl schopen v danou chvíli předložit příslušné lékařské potvrzení. Své jednání a podání návrhu na obnovu řízení v roce 2013 ospravedlňoval tím, že vycházel z ústního projednání přestupku s policisty. Vyslovil přesvědčení, že jeho věc byla žalovaným posouzena ryze formálně, když se s jeho námitkami řádně nevypořádal a když neuvedl konkrétní podklady, o něž se napadené rozhodnutí opírá. Správní orgány navíc nesprávně určily běh lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu, neboť setrvaly na zastaralém názoru o nemožnosti jakékoli revize uzavřeného blokového řízení. Judikatura uvedená žalovaným nadto na věc dopadá pouze okrajově, protože v předmětném bloku byla chybně zapsána skutková podstata přestupku. Žalobce trval na tom, že nemohl vědět, že protiprávní jednání, s jehož projednáním

pokračování

v přestupkovém řízení vyslovil souhlas, bude nesprávně zapsáno. Žalobci nelze vyčítat, že pokutový blok, který mu byl následně předložen, je nečitelný a není z něj zřejmé, jakého konkrétního porušení povinnosti se měl dopustit. Z předmětného bloku nelze podle žalobce nic konkrétního zjistit a s ohledem na velmi nízkou výši pokuty je možné dovodit, že jeho verze událostí je správná. Z uvedeného tedy vyplývá, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn a nemohl být proto projednán v blokovém řízení. Takový důkaz je nepoužitelný, přičemž s ohledem na administraci v rámci evidence se žalobce o této skutečnosti nemohl dozvědět dříve. Nesouhlasil rovněž s argumentací žalovaného ohledně neuznání lékařského potvrzení, neboť bylo nutné vycházet z právního stavu v době spáchání údajného přestupku. Z toho, že správní orgán polemizuje s obsahem a formou dokladu, lze dovodit, že skutkový základ je pravděpodobný a správnímu orgánu známý. S ohledem na okamžik vydání dokladu, místo, čas i specifickou zranění nelze činit žalobce odpovědným za nedodržení formalit dokladu, které nadto stanovuje pouze prováděcí předpis. Žalobce byl přesvědčen, že jím předložené lékařské potvrzení splňuje všechny náležitosti. Obdobné případy nadto byly uznány i Nejvyšším správním soudem. V neposlední řadě namítal, že v jiné věci obdobného charakteru žalovaný postupoval zcela rozdílně. Vytykal mu tudíž nerespektování zásady rozumného očekávání stejného výsledku u skutkově shodných případů, neboť odvolací orgán ve svém rozhodnutí ze dne 9. 10. 2012 u identického skutkového základu rozhodl, že přestupek byl projednán na základě nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci a proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil pro rozpor s ustanovení § 84 odst. 1 přestupkového zákona, aniž by se v nyní vedeném řízení s námitkou žalobce poukazující na rozdílný postup vypořádal. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 8. 11. 2013, v němž trval na tom, že dne 18. 2. 2011 v době 08:17 hod. žalobce řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, nebyl přitom připoután bezpečnostním pásem, přičemž s vyřízením věci v blokovém řízení souhlasil, blokovou pokutu na místě uhradil a převzal díl B pokutového bloku. Žalovanému nebylo zřejmé, na základě čeho dospěl žalobce k závěru, že správní orgány rezignovaly na řádné zkoumání důvodů obnovy řízení žalovaný konstatoval, že se seznámil se všemi podklady rozhodnutí a řádně věc zkoumal, stejně jako správní orgán I stupně. Počátek běhu lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu byl přitom správně určen na okamžik, kdy žalobce byl seznámen s rozhodnutím vydaným formou pokutového bloku a kdy měl tudíž veškeré relevantní informace k dispozici. Následné oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení nelze považovat za novou skutečnost pro zahájení obnovy řízení. Žalovaný setrval na stanovisku, že lhůty obsažené v ustanovení v § 100 odst. 2 a 3 správního řádu je nutné rozlišovat, přičemž správní orgán prvního stupně řádně posoudil, zda je možné ve věci zahájit obnovu řízení z moci úřední a uvedl, z jakých podkladů vychází. Není pravdou, že by na vydaném „bloku“ byl přestupek popsán odkazem na § 6/1 2b, ale jako § 6/1a, přičemž toto ustanovení určuje povinnost řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Kopie předložená žalobcem je nekvalitní a špatně čitelná, proto z ní správní orgány nemohl vycházet. Paragrafové označení popisu přestupku považoval žalovaný s ohledem na dikci zákona za dostatečné a odkazoval na to, že blokové řízení je zjednodušeným řízením. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že bylo postupováno správně, pokud žalobcem dodatečně doložená lékařská zpráva byla správním orgánem odmítnuta, neboť nesplňovala příslušné zákonné náležitosti; ani zasahující policista by k ní proto nemohl přihlídnout. Žalovaný opakoval, že žalobce nesprávně, záměrně nepřesně a zkráceně cituje ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí žalovaný shledává jako věcně správné a přezkoumatelné, neboť nebyly zjištěny žádné nové relevantní skutečnosti, které by zakládaly důvod pro obnovu řízení. Žalovaný závěrem zrekapituloval všechny známé skutečnosti případu, přičemž zdůraznil, že na pokutovém bloku číslo Q 7364703 bylo již při předání dílu B žalobci jasně vymezeno, že je pokuta ukládána podle § 6/1a zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž byl jednoznačně určen druh přestupku, kterého se žalobce dopustil, a čímž byla vyloučena záměna s jakýmkoli jiným závadným jednáním. Žalobce

při řešení přestupku neuplatnil zdravotní potíže v oblasti hrudníku, ani nepředložil lékařské doporučení, což vyplývá i z úředního záznamu pprap. Bc. O. N. z 1. 7. 2013. Žalobce fakticky na věc reagoval až poté, co mu bylo doručeno Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť nemohlo dojít k záměně skutku, pro který byla původní bloková pokuta uložena.

[4] Žalobce k věci podal repliku ze dne 26. 11. 2013, v níž vytýkal žalovanému, že se opět s jeho argumentací věcně a správně nevypořádal. Polemika o špatném stavu kopie předmětného pokutového bloku nemůže obstát, protože taková kopie byla žalobci původně předložena. Existence úředního záznamu ze dne 1. 7. 2013 je pro žalobce novou skutečností, která je s ohledem na časový odstup značně nevěrohodná. Žalobce setrval na stanovisku, že doporučení lékaře splňuje všechny zákonné náležitosti, mělo být proto správním orgánem uznáno. V neposlední řadě vytýkal žalovanému, že se nevypořádal s námitkou nerespektování zásady rozumného očekávání ohledně rozhodování skutkově shodných případů, neboť v rozhodnutí č. j. KRPC-110314-22/ČJ-2012-0200PZ dospěl ke zcela opačným závěrům.

[5] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 2. 4. 2014, č. j. 10 A 132/2013 – 52, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem k tomu, že žalobce předmětem přezkumu učinil rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o obnovu řízení v přestupkové věci vyřízené v blokovém řízení, zaměřil se soud na posouzení, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, podle kterého je obnova řízení možná pouze tehdy, pokud žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jestliže v projednávané věci je na předmětném pokutovém bloku připojen datum a podpis žalobce, pak tím žalobce udělil souhlas s projednáním v blokovém řízení a obnova řízení proto nemůže být povolena. Pokud byl pokutový blok opatřený souhlasem žalobce zanesen do evidence, nestalo se tak na základě omylu o skutkovém stavu, protože pokutový blok dokládá, že se žalobce tam popsaného přestupku dopustil. Jestliže žalobce tvrdí, že v době spáchání přestupku trpěl zdravotní indispozicí podloženou doporučením lékaře, pak subjektivní lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu mu uplynula dnem 18. 5. 2011, neboť počátek běhu této lhůty není vymezen až doručením oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, neboť žalobce již při podpisu bloku věděl, že za daný přestupek byl postižen. Zasahující policista navíc později uvedl, že žalobce žádnou zdravotní indispozici neuváděl a žádnou lékařskou zprávu nepředložil. Napadené rozhodnutí s ohledem na výše uvedené proto soud nepovažoval za nepřezkoumatelné, či nemající oporu ve spise. Žalovaný správně vycházel z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k příslušným závěrům. Počátek běhu subjektivní lhůty byl správními orgány určen správně, neboť žalobce již v okamžiku postihu věděl, že mu bylo vystaveno doporučení lékaře. Odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu považoval soud za nedůvodné, neboť tam uvedená rozhodnutí byla překonána výše označeným usnesením rozšířeného senátu. Krajský soud uzavřel, že dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče není z hlediska projednání přestupku z 18. 2. 2011 v blokovém řízení novou skutečností. V pokutovém bloku není zapsáno jiné jednání zakládající jinou skutkovou podstatu, než která byla zjištěna při silniční kontrole. Žalobce byl postižen za to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, což je v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž se jedná o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Toto skutkové zjištění žalobce nezpochybnil a svým podpisem vyjádřil svůj souhlas. Soud nezjistil, že by žalovaný pouze povšechně odkázal na shromážděnou spisovou dokumentaci, nebo že by se nevypořádal s odvolací argumentací. Podle pokutového bloku si žalobce převzal jeho díl B, který si měl proto ponechat, tudíž by jej nemusel později vyžadovat. Soud nesdílel výtky žalobce, že je nečitelný, neboť je z něj zřejmé, čeho se žalobce dopustil. V řízení o žádosti o obnovu řízení jsou zkoumány pouze podmínky předepsané pro využití tohoto mimořádného opravného prostředku, nikoli to, zda přestupek byl správně a spolehlivě

pokračování

zjištěn v blokovém řízení, nelze proto přezkoumávat jednotlivé údaje uvedené v pokutovém bloku. Žalobcem tvrzený špatný zdravotní stav mu byl znám již v době projednání přestupku, nejde proto o skutečnosti neznámé nebo důkaz, který nemohl být v původním řízení uplatněn. K lékařskému doporučení předloženému žalobcem soud uvedl, že nesplňuje příslušné náležitosti, neboť pouhé doporučení nepostačuje a protože postrádá další náležitosti požadované přílohou č. 4 vyhlášky č. 277/2004 Sb. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012 nevyhodnotil soud za relevantní, neboť žalobce neměl potvrzení ve formě předepsané právními předpisy, ani jej nepředložil zasahujícím policistům a ničeho během zákroku v tomto směru neuplatnil. Napadené rozhodnutí řešilo pouze možnost obnovy řízení, nemůže proto být přezkoumáván samotný pokutový blok, jak požaduje žalobce, který tvrdí, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci.

[6] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 4. 2014, č. j. 10 A 132/2013 – 52, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 30. 4. 2014, ve které navrhoval přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel byl přesvědčen, že se krajský soud odchýlil od podstaty jeho žalobního petitu a jím namítaných vad. Trval na to, že až teprve obesláním oznámení o dosažení 12 bodů zjistil, že v evidenční kartě řidiče je zapsáno jiné jednání, než to, ke kterému dal souhlas dne 18. 2. 2011, tj. za situace, kdy toho dne nemohl předložit lékařské potvrzení, aby prokázal právní důvod zdravotní indispozice spočívající v nemožnosti být při řízení motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem. Tímto okamžikem zjistil, že se jedná o dříve neznámé skutečnosti, které nebyl schopen dříve zjistit. Ve své návrhu konkretizoval, že dle původního blokového řízení nebyl proveden shodný zápis v evidenční kartě řidiče, přičemž vycházel z kopie pokutového bloku v evidenci Městského úřadu Jindřichův Hradec, která přestupek popsala jako § 6/1 2b, což odpovídá verzi stěžovatele, že byl pokutován za nepředložení lékařského potvrzení. Samotný popis skutku v blokové pokutě vyjma odkazu na příslušný předpis je podle jeho názoru velmi neurčitý a nedostatečný. Stěžovatel přitom nesouhlasil s tím, že stanovisko krajského soudu je identické s názory správních orgánů. Krajský soud se totiž s jeho námitkami nevypořádal, neboť fakticky odmítl jakýkoli přezkum blokového řízení a nevypořádal obsáhlou argumentaci stěžovatele. Správně mělo být krajským soudem přihlédnuto k závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 48/2010. Počátek běhu subjektivní lhůty stěžovatel vždy odvozoval od nahlédnutí do výpisu z evidenční karty řidiče, nikoli z doručení oznámení, jak nesprávně usuzuje krajský soud. Stěžovatel tvrdil, že kontinuálně činil sporným, jakého přestupku se měl dopustit, když nedostatečný a nečitelný zápis v pokutovém bloku neodpovídal a nekorespondoval s později provedeným zápisem, s čímž se krajský soud vůbec nevypořádal. Krajský soud se rovněž nezabýval počátkem běhu subjektivní lhůty s ohledem na okolnosti případu a opomněl se zabývat námitkou, že žalovaný rozhoduje obdobné věci zcela rozdílně. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 19. 5. 2013, v němž setrval na stanovisku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž odkázal na své vyjádření ze dne 8. 11. 2013

[8] Usnesením ze dne 3. 6. 2014, č. j. 4 As 93/2014 – 36, Nejvyšší správní soud zamítnul návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné právní posouzení věci soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] K otázce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů (kterou byl povinen se Nejvyšší správní soud zabývat na prvním místě, neboť pokud by byl rozsudek nepřezkoumatelný ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, nemohl by přistoupit k posouzení dalších kasačních námitek) rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[14] „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[15] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

pokračování

[16] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Českých Budějovicích se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně k zákonnosti napadeného rozhodnutí a správně zjistil skutkový stav věci, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné; za základ svých úvah vzal usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, které podstatným způsobem dosavadní praxi v oblasti rozhodování o přípustnosti obnovy řízení přestupku vyřízeného v blokovém řízení sjednotilo. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. Pokud nebyly shledány důvody popsané v rozhodnutí rozšířeného senátu, nebylo by smysluplné napadené rozhodnutí zrušit a vypořádávat se výslovně s každou dílčí námitkou (včetně dřívějšího rozhodnutí žalovaného, které mělo podle stěžovatele dospět v obdobné věci ke zcela opačným závěrům, a rozsudku Nejvyššího správního soudu, které by mělo vyznít ve prospěch stěžovatele), neboť s ohledem na obsah závěrů rozšířeného senátu by bylo nutné uzavřít, že obnovu řízení nebylo možné povolit.

[17] K věci samé pak Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti: Žalobce podal dne 1. 7. 2013 u Policie ČR žádost o obnovu řízení. Ze dne 15. 2. 2011 pochází doporučení MUDr. O. K., ženského lékaře a klubového lékaře klubu ledního hokeje Vajgar Jindřichův Hradec, ve kterém se uvádí, že žalobce dne 14. 2. 2011 jako funkcionář hokejového klubu při tréninku utrpěl po nárazu na mantinel zhmoždění hrudníku s následným hematomem; proto lékař doporučil minimálně 10 dnů klidu bez zatěžování hrudníku, zvedání těžkých předmětů a z důvodu masivního hematomu nepoužívání bezpečnostních pásů. K přestupku došlo dne 18. 2. 2011 v Jindřichově Hradci, Kostelní ulici, kdy žalobce řídil motorové vozidlo a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Tím se dopustil přestupku podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za toto jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 100 Kč a uvádí se číslo pokutového bloku. Ve stejném smyslu vyznívá úřední záznam pořízený dne 1. 7. 2013 policistou, který vykonával dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a žalobce kontroloval, podle kterého řidič projednání přestupku porozuměl a s přestupkem souhlasil; o zranění hrudníku nebo jiných zdravotních problémech se řidič nezmínil, lékařskou zprávu nepředložil, ani nesdělil, že taková zpráva byla vydána. V pokutovém bloku série UQ/2008, Q 7364703 je uvedeno jméno, příjmení, rodné číslo, bydliště stěžovatele, pokuta uložena podle § 6 odst. 1a zákona, číslo občanského průkazu, v rubrice o době, místě a popisu přestupkového jednání se uvádí registrační značku 3C0 6273, § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., 8,17 hod., Jindřichův Hradec – Kostelní, jako místo, datum a čas uložení pokuty, výše pokuty 100 Kč podpisy dvou policistů, stěžovatel potvrdil převzetí dílu B pokutového bloku dne 18. 2. 2011.

[18] Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích „*řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*“ Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích „*ustanovení odstavce 1 písm. a) neplatí pro řidiče, který nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů.*“

[19] V rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že „*pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.*“

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 – 81, dále uvedl, že „rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.“

[21] V souladu s výše ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že se za dané procesní situace, kdy je žalobně napadeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, nemůže vyjadřovat k tomu, zda se stěžovatel dne 18. 2. 2011 dopustil jednání majícího znaky přestupku, protože tím by fakticky přezkoumával pravomocné rozhodnutí vydané formou pokutového bloku série UQ/2008, číslo Q 7364703. Nemůže se proto vyjadřovat k tomu, zda lékařské doporučení ze dne 15. 2. 2011 splňuje příslušné zákonné náležitosti, neboť je to s ohledem na procesní situaci nepřipustné.

[22] S ohledem na argumentaci stěžovatele, že dne 18. 2. 2011 sice dopravní přestupek spáchal, ale zcela jiného druhu, neboť měl být ve skutečnosti postižen za to, že nepředložil lékařské potvrzení, které by dokládalo, že není povinen být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, však musí Nejvyšší správní soud uvést, že se tato nezakládá na pravdě, neboť z řádné fotokopie předmětného pokutového bloku, jež je součástí správního spisu, nade vší pochybnost vyplývá, že byl stěžovatel pokutován za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které zakotvuje povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Byť je popis závadného jednání velmi stručný, je s ohledem na dikci příslušného zákonného ustanovení nade vší pochybnost zřejmé, jakého protiprávního jednání se stěžovatel v inkriminovaný den dopustil. Stěžovatel se v tomto směru dovolává značně nekvalitní fotokopie předmětného pokutového bloku, kterou přiložil ke své žádosti o obnovu řízení, avšak ani z ní nevyplývá, že se jednalo o jednání jím popisované, tedy nepředložení lékařského potvrzení, neboť ani na základě této fotokopie nelze dospět k závěru, že by byl postihován za porušení ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, protože i přes její obtížnou čitelnost není na ní nikde uvedeno stěžovatelem dovozované písm. b) odst. 2 citovaného ustanovení, podle kterého neměl údajně předložit lékařské potvrzení o svém nepříznivém zdravotním stavu.

[23] Nejvyšší správní soud se proto může věcně vyjádřit pouze k tomu, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení či nikoli. Touto otázkou se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, v němž konstatoval, že „povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (necht' si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu. V jejich neprospěch by zde totiž existovala jen elementární skutková zjištění a z nich vyplývající právní závěry obsažené na bloku a na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Případné svědecké výpovědi osob, které uložily pokutu v blokovém řízení, by měly daleko menší důkazní sílu, neboť tyto úřední osoby by si na skutek kvůli množství jimi vyřizovaných bagatelních případů a uplynutí značné doby již těžko v podrobnostech pamatovaly. Jestliže by se k tomu přidala důkazní aktivita žadatelů o obnovu podepřená svědeckými výpověďmi jim spřízněných osob, byl by v mnoha případech výsledkem obnoveného řízení závěr o tom, že spáchání skutku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Tím by se smysl blokového řízení zcela popřel

pokračování

a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přešůpek. Z těchto důvodů nemůžee obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přešůpku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přešůpku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přešůpku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přešůpku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůžee tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělal, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení můžee zpochybnit souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Záměna identity byla tvrzena a několikrát prokázána v trestním řízení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. Tjpn 309/2001, publikované pod č. 57/2002 Sb. NS, P. Šámal: K postupu při záměně identity obžalovaného v pravomocném rozsudku, Právní rozhledy č. 6/2000, str. 255), takže řešení této problematiky má nepochybně význam i pro účely blokového řízení. Lze si však představit i případy zfalšování podpisu obviněného z přešůpku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přešůpku v běžném správním řízení. K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce můžee dojít i tehdy, když se žádný přešůpek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel. Rozšířený senát dosud neřešil žádný případ zfalšované podpisu obviněného z přešůpku na pokutovém bloku. Nicméně pro účely posouzení předložené právní otázky musí být i na takové případy pamatováno. Také v případě zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku je totiž nutné vycházet z toho, že tato osoba neudělila souhlas s projednáním přešůpku v blokovém řízení a v důsledku toho jsou zpochybněna i skutková zjištění učiněná v tomto řízení.“

[24] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a uvádí, že obnova řízení v případě přešůpku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu. Přípuštěna je v souladu se závěry rozšířeného senátu pouze v případech, kdy žadatel o obnovu řízení (domnělý přešůpce) neudělal souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba. O takovou situaci se však v posuzovaném případě zjevně nejedná, neboť samotný stěžovatel uvádí, že souhlas udělal. Až mnohem později (v souvislosti se zjištěním o dosažení 12 bodů v evidenci řidičů) uvedl, že si myslel, že je postihován za něco jiného. Takovýto tvrzený důvod nemůžee podle závěru Nejvyššího správního soudu s ohledem na závěry rozšířeného senátu založit důvod pro obnovu řízení, zejména když obsah pokutového bloku byl zcela jednoznačný.

[25] Z argumentace stěžovatele totiž vyplývá, že stěžovatel souhlas s vyřízením věci formou blokové pokuty dal; pokud stěžovatel fakticky namítá, že skutkové okolnosti případu byly jiné, resp. že věc měla být jinak právně posouzena podle jiného ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, případně že se zmýlil v následcích, které pro něho bude mít souhlas s takto popsaným jednáním v oblasti udělování bodů, nemůžee tato argumentace založit důvod pro zahájení obnovy řízení v dané věci, neboť tím stěžovatel napadá skutkové okolnosti případu, což je ve smyslu výše uvedeného závěru rozšířeného senátu nepřipustné.

[26] Stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 48/2010, rovněž není případný, neboť ten závěry rozšířeného senátu nezpochybnil, naopak z nich vycházel a uložil krajskému soudu, aby se jimi podrobně zabýval.

[27] Rozporuje-li stěžovatel závěry krajského soudu o tom, kdy počala běžet subjektivní lhůta pro možnost podat žádost o obnovu řízení, musí Nejvyšší správní soud uvést, že i kdyby byla argumentace stěžovatele správná a ten svůj návrh podal v příslušné lhůtě, nemohlo

by být jeho návrhu s ohledem na závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu vyhověno. Nad rámec tohoto závěru však Nejvyšší správní soud sděluje, že stěžovatel mohl návrh na obnovu řízení ve vztahu k tomu, že údajně spáchal jiný přestupek, než za který byl postižen, podat již 18. 2. 2011, neboť již tehdy měl údajně disponovat lékařskou zprávou, podle které neměl za povinnost být během jízdy připoután bezpečnostním pásem. Jestliže důvodem pro podání návrhu bylo zjištění stěžovatele, že tento přestupek byl „jinak“ zapsán v příslušné evidenční kartě, nemůže toto zjištění zakládat běh nové subjektivní lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu, neboť veškeré skutečnosti, kterých se stěžovatel dovolával v podobě toho, že se mělo jednat o jiný přestupek, resp. že měl být postižen za to, že v danou chvíli u sebe neměl lékařské potvrzení, znal již od 18. 2. 2011. Skutečnost, že následně bylo stěžovateli oznámeno dosažení 12 bodů, sama o sobě nemůže založit běh nové lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu, pokud všechny „nové skutečnosti“, kterých se stěžovatel dovolával, znal již 18. 2. 2011. Není přitom pravdou, že přestupek byl zapsán v evidenci registru řidičů jinak, nepřesně, jak tvrdí stěžovatel, neboť byl zapsán v souladu s předmětným pokutovým blokem. I kdyby tomu tak nebylo, tak ani tato skutečnost nezakládá důvod pro obnovu řízení, ale měla by být uplatněna v řízení o námitkách podle § 123f zákona o provozu na pozemních komunikacích.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu